

Oponentský posudek

SMRČKOVÁ, Lenka, Divadelní rodina Petra Čepka metodou orální historie, FHS 2020.

Lenka Smrčková předložila standardní diplomovou práci – standardní ve smyslu kvalitní školní práci. Vytyčila si téma i výzkumnou otázku, získala k tomu případné prameny (v jejím případě orálně-historické, jež sama nahrála) a s jejich pomocí sepsala srozumitelný text, který obsahuje i formálně splňuje všechny normy.

Zvláště bych ocenil úvodní kapitulu, v níž diplomantka smysluplně své téma rámuje patřičnou teoretickou literaturou a prokazuje v ní erudici, již si v čase studia osvojila. Jinak řečeno, k této první kapitole v zásadě nemám žádných námitek; totéž si myslím o insiderství – autorka si tuto svou pozici plně uvědomuje a je schopná s ní pracovat.

U zbytku textu již lze vznést některé dílčí pochybnosti. Tou dle mého soudu největší je častý nešvar našich studentských prací, a je jí jakási nutnost, jež studenty vede k tomu, aby představili historický kontext. V případě práce o rodinné paměti spojené s Petrem Čepkem se tak dočteme o československém filmu v průběhu desetiletí po únoru 1948 se zaměřením na dobu označovanou jako normalizace. Problém, který s tímto tak běžným postupem mám, spočívá v tom, že tento zpravidla několikastránkový kontext (a tato diplomová práce je toho dokladem) v zásadě nemůže překročit často opakovaný výčet několika zásadních faktů, a nepřináší proto nic nového, či – jinak řečeno – nutno osciluje na hraně či za hranou banality. V případě této konkrétní diplomové práce je má pochybnost ve vztahu k historickému kontextu o to větší, že Lenka Smrčková se zaměřuje nikoli na veřejnou sféru a to, jak se v ní Petr Čepka pohyboval, ale na rodinnou paměť rodiny Petra Čepka, a tak jsem přesvědčen, že celou záležitost kontextu šlo vyřešit jednou delší poznámkou pod čarou shrnující adekvátní literaturu.

Klíčová – třetí – kapitola si všímá témat vzešlých ze samotných rozhovorů. V obecné rovině si myslím, že je přijatelná, byť mám pocit, že diplomantka mohla přikročit k hlubší analýze. Některé – někdy i jednostránkové – kapitolky jsou vlastně složeny z jedné či dvou citací, které jsou autorkou textu spíše jen uvedeny, než jakkoli blíže komentovány. Navíc si myslím, že tematické celky třetí kapitoly si diplomantka vytyčila předem, a že by bylo jistě lepší, pokud by ona klíčová témata vyplynula až z analýzy nahraných rozhovorů.

Ve zhuštěné rovině je pak viditelným výrazem většiny uvedených dílčích problémů závěr diplomové práce. Ten je velmi stručný, heslovitý, popisný, nepřechází do žádné teze, jinými slovy, je jen a pouze shrnující.

Uvedené dílčí výtky nicméně nemají nijak zpochybnit kvalitu diplomatčiny závěrečné práce. Ta je – jak jsme již přestřel na začátku – standardní a plně obhajitelná. K obhajobě ji proto doporučuji a – při výborné obhajobě – ji navrhuji hodnotit stupně 2, velmi dobře.

V Praze dne 17. června 2020

.....

PhDr. Přemysl Houda, PhD.